

Κεφάλαιο 1

Λονδίνο 1874

Θα μπορούσε να κερδίσει μια περιουσία εδώ μέσα. Η Ρόουζ δεν άφησε να φανεί τίποτα που θα αποκάλυπτε τη χαρά της γι' αυτό που ανακάλυψε, αν και δεν αμφέβαλε ότι κανείς δεν θα μπορούσε να καταλάβει το πραγματικό νόημα που κρυβόταν πίσω από ένα λαμπερό χαμόγελο ή ένα βλέμμα γεμάτο ικανοποίηση. Όλες οι κυρίες ανυπομονούσαν μπροστά σ' αυτή την υπέροχη επίδειξη χλιδής, αμαρτίας και αντρικών απολαύσεων. Το ασθενές φύλο είχε γίνει δεκτό σε ένα από τα πιο διαβόητα και πολυσυζητημένα αντρικά άβατα και απολάμβανε όσα του είχαν κρατήσει μυστικά και του είχαν αρνηθεί τόσο καιρό.

Ο σκοπός της αποψινής εκδήλωσης –ενός μεγάλου χορού, όπου γίνονταν δεκτοί μονάχα όσοι είχαν πρόσκληση– ήταν να διασκεδάσουν τα υπάρχοντα μέλη, αλλά και να γνωρίσουν τα υποψήφια νέα μέλη τις υπηρεσίες που πρόσφερε η πρώην λέσχη κυρίων.

Από την ώρα που ήρθε στο Λονδίνο πριν από δεκαπέντε μέρες, η Ρόουζ ανακάλυψε ότι οι Δίδυμοι Δράκοι ήταν το πιο πολυσυζητημένο θέμα στην πόλη. Δεν της έκανε πια εντύπωση βλέποντας πριν από μισή ώρα τον ιδιοκτήτη να βγαίνει από μια πόρτα που προφανώς οδηγούσε στο πίσω μέρος. Τράβηξε την προσοχή της

με το αποφασιστικό του βλέμμα, γιατί αναγνώρισε μια αδερφή ψυχή. Δέκα λεπτά αργότερα, είχε πάρει μια γυναίκα στην αγκαλιά του και την είχε φιλήσει περιπαθώς και εντελώς ανάρμοστα – ακριβώς καταμεσής μίας αίθουσας χορού. Κρίνοντας από το πάθος του και τον ενθουσιασμό της κυρίας, η Ρόουζ τον απέκλεισε από τους υποψηφίους που θα μπορούσαν να τη βοηθήσουν στα σχέδιά της. Προφανώς ήταν δεσμευμένος, και οι ελεύθεροι άντρες ήταν πολύ πιο εύκολος στόχος.

Αγνοώντας όσους την κοίταζαν, εξοικειώθηκε με τον χώρο που θα λειτουργούσε σαν δεύτερο σπίτι της τις επόμενες μέρες. Ένα μέρος της αίθουσας καταλάμβαναν τα τραπέζια με τα τυχερά παιχνίδια. Υποψιάστηκε πως την επομένη θα γέμιζε ολόκληρη με τραπέζια, αλλά απόψε ο χώρος αυτός προοριζόταν για να χορεύουν οι καλεσμένοι. Η ταπετσαρία στους τοίχους είχε ένα ουδέτερο χρώμα, χωρίς να παραπέμπει ιδιαίτερα στο γούστο κάποιου φύλου.

Η Ρόουζ θα ήθελε να έχει την ευκαιρία να δει τη λέσχη πριν από την ανακαίνιση που είχε σαν στόχο να φέρει σε ισορροπία ό,τι θα διατηρούσε το ενδιαφέρον των αντρών, χωρίς να προσβάλλει, όμως, τις γυναίκες. Σίγουρα θα ήταν πιο παρακμιακή και πολύ πιο ενδιαφέρουσα. Δεν ήταν, όμως, εδώ για τις φιλοριτούρες. Αυτό που την είχε τραβήξει εδώ ήταν η καρδιά και η ψυχή του κτιρίου, ό,τι του έδινε ζωή – και αυτό και μόνο αυτό βρισκόταν στο επίκεντρο του ενδιαφέροντός της.

Άρχισε να περιφέρεται ανάμεσα στο πλήθος, χαμογελώντας εδώ κι εκεί, και ήξερε πως αυτοί στους οποίους θα έκανε ένα νεύμα οικειότητας θα σάσιζαν, προσπαθώντας να θυμηθούν από πού την ήξεραν. Κάποιοι, μάλιστα, θα ορκίζονταν την επομένη ότι την είχαν αναγνωρίσει, ότι ήταν παλιοί γνωστοί. Κανείς δεν θα παραδεχόταν ότι δεν την είχε ξαναδει ποτέ στη ζωή του. Είχε τελειοποιήσει την τέχνη του να φαίνεται ότι ανήκεις κάπου, όπως είχε τελειοποιήσει και πολλά άλλα πράγματα.

Μπαίνοντας στην αίθουσα των κυριών, στην οποία θα απαγορευόταν η είσοδος στους άντρες μετά την αποψινή βραδιά, η Ρόουζ ήξερε ότι δεν θα γινόταν θαμώνας της, αλλά μπορεί να της έδινε την ευκαιρία να εδραιώσει τις σωστές σχέσεις.

«Γεια σας».

Η Ρόουζ γύρισε και είδε μια μικρόσωμη γυναίκα με κατάμαυρα μαλλιά και μάτια σκοτεινά σαν την ψυχή του Σατανά, γεμάτα καχυποψία. Άλλη μια αδερφή-ψυχή της ίσως.

«Καλησπέρα», είπε η Ρόουζ αυστηρά, σαν να είχε τον έλεγχο του χώρου. Ο έλεγχος, που ήταν απαραίτητος για να κερδίζεις το παιχνίδι, έπρεπε να διατηρείται ανά πάσα στιγμή και με όποιο κόστος. «Δεν νομίζω ότι έχουμε συστηθεί. Είμαι η κυρία Ρόζαλιντ Σαρπ».

«Δεσποινίς Μινέρβα Ντότζερ».

Κρύβοντας την έκπληξή της, η Ρόουζ παρέμεινε ατάραχη. «Σπώνιο φαινόμενο, καλή μου. Μια ευκατάστατη ανύπαντρη γυναίκα».

«Πώς προέκυψε αυτό το συμπέρασμα;»

«Απ' όσο ξέρω, στην αποψινή βραδιά παραβρίσκονται μονάχα ευγενείς ή άτομα ευκατάστατα. Δεν μου φαίνεστε ευγενής, οπότε το μόνο που απομένει είναι η περιουσία».

Η γυναίκα χαμογέλασε ανάλαφρα. «Ναι, οι προσκλήσεις ήταν περιορισμένες, αλλά ο πατέρας μου είναι ευκατάστατος. Άλλωστε ήταν ο προηγούμενος ιδιοκτήτης του χώρου, όταν ονομαζόταν αντρική λέσχη Ντότζερ».

Ναι, σωστά. Η Ρόουζ έπρεπε να αναγνωρίσει το όνομα. Αν δεν τα κατάφερνε, θα κάκιζε στο μέλλον τον εαυτό της. Μια μικρή απροσεξία θα της κόστιζε πολύ ακριβά, θα έβαζε εμπόδια τα σχέδιά της. «Υποθέτω πως είναι πολύ ενδιαφέρον τύπος. Ανυπομονώ να τον γνωρίσω».

Η δεσποινίς Ντότζερ κοίταξε γύρω της ανέμελα, ωστόσο είχε μια ένταση που δεν άρεσε στη Ρόουζ. «Είναι εδώ ο σύζυγός σας;» ρώτησε η νεότερη γυναίκα.

«Είμαι χήρα».

Το βλέμμα της δεσποινίδας Ντότζερ επέστρεψε και πάλι στη Ρούζ, με τα σκοτεινά μάτια της να ξεχειλίζουν θλίψη. «Λυπάμαι πολύ».

«Δέχτηκε επίθεση από τίγρη ενώ διασχίζαμε τη ζούγκλα της Ινδίας. Έφυγε, όμως, όπως έζησε – μέσα στην περιπέτεια. Με παρηγορεί αυτό. Δεν θα του άρεσε καθόλου να πεθάνει από γηρατειά, άρρωστος, στο κρεβάτι».

«Υποθέτω πως είναι καλύτερα να φεύγεις όπως θέλεις παρά όπως αναγκάζεσαι. Άρα είστε καινούρια στο Λονδίνο; Δεν θέλω να φανώ αδιάκριτη, απλώς δεν γνωρίζω την οικογένειά σας».

«Δεν χρειάζεται να απολογείστε, καλή μου. Είμαι εδώ μονάχα δεκαπέντε μέρες. Είναι η πρώτη μου δημόσια εμφάνιση στην πόλη».

«Παράξενο».

«Πριν από την Ινδία, ζούσα στον βορρά, σε μια μικρή πόλη που δεν αξίζει καν να αναφέρω, μια και ελάχιστοι την έχουν ακουστά». Καμία περιοχή απ' όσες είχε ζήσει δεν άξιζε να αναφερθεί, όταν μάλιστα θα μπορούσε να αποκαλύψει στοιχεία σε όποιον θα ενδιαφερόταν να μάθει τη διαδρομή της. «Έχω την εντύπωση ότι ο ρόλος του δικηγόρου μου ήταν καταλυτικός στην εξασφάλιση μιας πρόσκλησης για την αποιινή βραδιά». Ήταν σίγουρη, στην πραγματικότητα. Ο Ντάνιελ Μπέκγουιθ έκανε το παν για να την εξυπηρετήσει από τη στιγμή που μπήκε στο γραφείο του. Οι χήρες που θα κληρονομούσαν όλη την περιουσία του συζύγου τους σπάνιζαν και τις εκτιμούσε ιδιαίτερα. Με βάση όσα του είχε πει για την περιουσία της, είχε συνειδητοποιήσει ότι θα κέρδιζε ένα μεγάλο ποσό βοηθώντας την. Ήθελε να είναι κάτι παραπάνω από ικανοποιημένη. «Του χρωστώ αιωνίως».

«Θέλετε να σας ξεναγήσω;»

«Δεν θα ήθελα να σας γίνω βάρος. Εξάλλου, έχω κάπως περιπετειώδη χαρακτήρα και προτιμώ να ανακαλύπτω μόνη μου τα πράγματα».

«Εντάξει, λοιπόν. Θα σας αφήσω να συνεχίσετε. Ελπίζω να απολαύσετε τη βραδιά σας».

«Αυτό ακριβώς θα προσπαθήσω να κάνω».

Η δεσποινίς Ντότζερ έφυγε και η Ρόουζ σκέφτηκε να ρωτήσει τον Μπέκγουιθ για τον πατέρα της κοπέλας. Ήταν πολύ πιθανό να θέλει να γίνει φίλη της δεσποινίδας Ντότζερ, παρότι δεν ήταν ευγενής. Σε αντίθεση με τους περισσότερους, η Ρόουζ ενδιαφερόταν περισσότερο για το χρήμα παρά για την κοινωνική τάξη. Όπως ο νέος ιδιοκτήτης είχε ανοίξει τον χώρο και σε μη ευγενείς, έτσι κι εκείνη εκτιμούσε τα χρήματα περισσότερο από την καταγωγή. Μια πολύ σοφή αρχή, μια και δεν μπορούσε κανείς να επιλέξει την οικογένειά του.

Αυτό το ήξερε πολύ καλά.

Η Ρόουζ μπήκε σε μια τραπεζαρία. Τα τραπέζια ήταν ξέχειλα από τις απίστευτες ποσότητες εδεσμάτων, κινδυνεύοντας να σπάσουν από το βάρος. Οι καλεσμένοι κάθονταν γύρω από στρογγυλά τραπέζια με λινά τραπεζομάντιλα, απολαμβάνοντας το φαγητό. Τα φώτα ήταν πιο χαμηλά. Στο δωμάτιο μπορούσες να απολαύσεις ένα ρομαντικό ραντεβού. Θα δειπνούσε εδώ όταν ερχόταν η κατάλληλη στιγμή, θα έκανε πολλά πράγματα εδώ.

Την είχαν αφήσει να μπει. Η ικανότητα και η εξυπνάδα της τη βοήθησαν να εκμεταλλευτεί την έλλειψη κρίσης τους.

Η γυναίκα με το κόκκινο φόρεμα τράβηξε την προσοχή του αμέσως μόλις πέρασε την πόρτα, λες κι ήταν η ίδια η βασίλισσα της Αγγλίας. Ξαφνιασθηκε που την πρόσεξε, καθώς δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο.

Κοιτάζοντας από τη σκοτεινή γωνιά του εξώστη της λέσχης Ντότζερ...

Ο Άβεντεϊλ θύμωσε. Οι Δίδυμοι Δράκοι. Γιατί είχε αλλάξει ο Ντρέικ το όνομα αυτής της παλιάς χαρτοπαικτικής κόλασης; Όχι

μόνο το όνομα, αλλά σχεδόν τα πάντα εδώ μέσα. Του Άβεντειλ δεν του άρεσε. Δεν του άρεσε καθόλου. Κυρίως δεν του άρεσε που επιτρεπόταν η είσοδος στις γυναίκες, που θα γίνονταν μέλη, που θα περιφέρονταν στον χώρο όπως τώρα αυτή η γυναίκα με τα κόκκινα.

Τα μαλλιά της, πιασμένα ψηλά και στερεωμένα με μαργαριταρένια χτενάκια, ήταν ξανθά και μεταξένια. Δεν ήταν εντυπωσιακά ή διαφορετικά. Θα έπρεπε να περνάει απαρατήρητη. Δεν περνούσε, όμως.

Ήταν η παρουσία της. Η λεπτή καμπύλη του λαιμού της, ο τρόπος που περιέφερε αυτούς τους λεπτούς ώμους σαν να μην είχαν σηκώσει ποτέ ούτε το παραμικρό βάρος. Ο τρόπος που το φόρεμά της αγκάλιαζε τις καμπύλες της κι έκανε τους άντρες να εύχονται να τις αγκαλιάσουν κι εκείνοι. Είχε ένα αρκετά πλούσιο μπουστο, το οποίο αναδείκνυε άψογα, τραβώντας τα βλέμματα από το πρόσωπό της. Υπέθεσε ότι αρκετοί από τους κυρίους απόψε θα έφερναν στον νου τους τη γυναίκα με το κόκκινο φόρεμα την ώρα του πρωινού, αν και αμφέβαλε ότι έστω κι ένας θα μπορούσε να περιγράψει με ακρίβεια τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Θα μπορούσαν, όμως, να σχεδιάσουν με κάθε λεπτομέρεια τη σιλουέτα της στον αέρα μπροστά τους.

Ήξερε τις περισσότερες γυναίκες που ανήκαν στην αριστοκρατία. Εκείνη δεν την ήξερε, κι αυτό σήμαινε πως μάλλον ήταν μία από τις πλούσιες κοινές θνητές που είχε βάλει στη λίσχη του ο Ντρέικ. Ή Αμερικανίδα. Απ' όσα είχε καταφέρει να μάθει, ήταν όλοι πλούσιοι. Σίγουρα κι εκείνη έδινε την εντύπωση ότι γνώριζε πολύ καλά τις πιο εκλεπτυσμένες πτυχές της ζωής.

Στην κεντρική αίθουσα, είχε μιλήσει μόνο σε ένα άτομο – έναν υπηρέτη. Λίγο αργότερα, είχε εξαφανιστεί στα ιδιωτικά διαμερίσματα των γυναικών. Παραλίγο να την ακολουθήσει, αλλά δεν ήθελε να τον κυριεύσει η περιέργειά του γι' αυτή. Σίγουρα ήταν αποτέλεσμα της βαρεμάρας που ένιωθε τελευταία. Ο συνεργός του στις αμαρτίες, ο δούκας του Λόβινγκτον, είχε

παντρευτεί πρόσφατα τη λαίδη Γκρέις Μάμπρι, αφήνοντας τον Άβεντεϊλ να διασκεδάζει μόνος του. Όχι ότι χρειαζόταν αντρική συντροφιά, όταν υπήρχαν τόσες γυναίκες.

Μερικές φορές, όμως, ήταν ωραία να έχεις κάποιον με τον οποίο να μπορείς να κάνεις μια έξυπνη συζήτηση. Κάποιον με μυαλό. Κάποιον που να εκτιμά ένα τολμηρό αστείο. Οι γυναίκες που συνήθως τον συντρόφευαν νιαούριζαν, αναστέναζαν και ψιθύριζαν προστυχόλογα στ' αφτιά του. Όχι πως δεν τα απολάμβανε. Του άρεσαν πολύ. Απλώς ήταν όλες τόσο ίδιες. Σπάνια διέφεραν. Τα μαλλιά, τα μάτια, τα σώματά τους ήταν διαφορετικά, αλλά στον πυρήνα τους ήταν όλες ίδιες. Τον ενθουσίαζαν στο κρεβάτι του, αλλά ήταν φριχτά βαρετές έξω από αυτό.

Η γυναίκα με το κόκκινο φόρεμα, όμως, δεν έμοιαζε καθόλου βαρετή.

Ήξερε ότι έπαιζαν μια ιδιωτική παρτίδα –χωρίς γυναίκες– σε μια αίθουσα στην άκρη του διαδρόμου. Έπρεπε να βρίσκεται εκεί. Εκεί κατευθυνόταν όταν αποφάσισε να ρίξει μια ματιά στο πλήθος. Και την εντόπισε.

Από τότε τον μαγνήτισε. Ακόμα κι όταν δεν την έβλεπε, ένιωθε την παρουσία της να τον προκαλεί. Κι όμως, εκείνος ποτέ δεν σκεφτόταν τις γυναίκες όταν δεν βρίσκονταν στο οπτικό του πεδίο.

Δεν ήταν πολύ ευπρεπές εκ μέρους του, αλλά συνήθιζε να περνάει τον χρόνο του με γυναίκες ελευθέρων ηθών που δεν περίμεναν να τις θυμάται – και ίσως και να το προτιμούσαν έτσι. Απέφευγε τις περιπέτειες και τις πολυπληθείς κοσμικές συγκεντρώσεις. Πήγαινε μόνο σε γάμους ή βραδιές σαν την αποψινή, που αφορούσαν φίλους ή συγγενείς του. Συνήθως έκανε την εμφάνισή του για λίγο μόνο για να δηλώσει την παρουσία του, όταν δεν ήθελε να φερθεί άσχημα. Για να ευχαριστήσει τη μητέρα του. Κι έδινε την ευκαιρία να του μιλήσουν μόνο για να ανταλλάξουν μερικές κουβέντες.

Την είχε δει νωρίτερα να τριγυρίζει με τον δεύτερο σύζυγό της, τον Ουίλιαμ Γκρέιβς. Ο πατέρας του Άβεντεϊλ ήταν ο πρώτος. Μια πολύ δυσάρεστη σχέση.

Έδωξε μακριά τις αναμνήσεις. Δεν ήταν από αυτές που του άρεσε να εξερευνά. Η γυναίκα με τα κόκκινα, όμως...

Ήθελε πολύ να εξερευνήσει κάθε πόντο του κορμιού της.

Ήξερε ότι την παρακολουθούσαν. Μπορούσε να νιώσει το βλέμμα πάνω της, ένιωθε το δέρμα της να ανατριχιάζει. Οι μικρές τριχούλες στον αυχένα της είχαν ανασηκωθεί. Εξωτερικά, όμως, δεν έδινε την εντύπωση ότι την ενοχλούσε, παρότι η καρδιά της χτυπούσε σαν πολεμικό ταμπούρλο που καλούσε στη μάχη.

Είχε ακούσει κάποιον να μιλάει για έναν επιθεωρητή της Σκότλαντ Γιαρντ, που κυκλοφορούσε εκεί γύρω. Ήταν, όμως, καλεσμένος. Δεν την αναζητούσε. Είχε πολύ καιρό να βρεθεί στο Λονδίνο. Ήταν αδύνατον να έχει χτυπήσει κάποιος συναγερμένος, κανείς δεν είχε υποψιαστεί...

«Σαμπάνια;» ρώτησε πίσω της μια βαθιά φωνή.

Θα ήθελε λίγη σαμπάνια, αλλά έπρεπε να παραμείνει σε εγρήγορη και συγκεντρωμένη. Γύρισε για να απορρίψει την πρόταση, αλλά σάσπισε.

Ο άντρας που της άπλωνε το ποτήρι σίγουρα δεν ήταν υπηρέτης. Η αριστοκρατική καταγωγή του, ο τίτλος του, η προνομιά του φώναζαν από κάθε πόρο του κορμιού του, από κάθε περίτεχνη ραφή, από κάθε κλωστή υπέροχου υφάσματος που έντυνε τη μοναδική κορμοστασιά του. Τα σκοτεινά μάτια του την παρατηρούσαν αδιάκριτα κι ένιωθε ανατριχίλα στον αυχένα της. Αυτός την παρακολουθούσε, λοιπόν. Είχε μια ένταση πάνω του που την αναστάτωνε, την έκανε να φοβάται ότι θα μπορούσε να διακρίνει την αλήθεια για εκείνη.

Σ' αυτή την περίπτωση, όμως, θα είχε καλέσει εκείνον τον επιθεωρητή, δεν θα της πρόσφερε σαμπάνια. Το βλέμμα του δεν έφευγε αποπάνω της, σαν να υπολόγιζε κάθε καμπύλη, κάθε λακκάκι και κάθε κοιλότητα, καθώς φανταζόταν πώς θα γέμιζαν τα δυο του χέρια.

Αν έπρεπε να μαντέψει τη θέση του, θα του έδινε τον τίτλο του δούκα. Η δύναμη και η επιρροή ήταν δεύτερη φύση του. Θα της έκανε ένας δούκας.

Του πρόσφερε το πιο γοητευτικό, αισθησιακό της χαμόγελο. «Είμαι αρκετά διψασμένη και εκτιμώ πάντα έναν άντρα που μπορεί να καλύψει τις επιθυμίες μου. Σας ευχαριστώ».

Τύλιξε τα γαντοφορεμένα δάχτυλά της γύρω από το πόδι του ψηλού ποτηριού, φροντίζοντας να αγγίξουν τα δικά του για μια μόνο στιγμή. Τα μάτια του άνοιξαν ακόμα περισσότερο και μια γωνία των πλούσιων χειλιών του κινήθηκε ανεπαίσθητα προς τα πάνω. Κάποιος άλλος μπορεί να μην το είχε προσέξει, αλλά εκείνη είχε εκπαιδεύσει τον εαυτό της να ξεχωρίζει και την παραμικρή λεπτομέρεια. Οι άνθρωποι ήταν πολύ πιο αληθινοί με τα σώματά τους και τις εκφράσεις του προσώπου τους παρά με τα λόγια που χρησιμοποιούσαν.

Τσούγκρισε την άκρη του ποτηριού της με το δικό του. «Σε μια ενδιαφέρουσα βραδιά».

Κοιτάζοντας πάνω από το χείλος του ποτηριού πίνοντας μια γουλιά, τον είδε να κάνει το ίδιο παρατηρώντας τη. Δεν είχε εντυπωσιαστεί ποτέ από άλλο άντρα τόσο πολύ. Οι περισσότεροι άρχιζαν να την κολακεύουν μόλις έκαναν την κίνησή τους τραβώντας την προσοχή της. Αυτός ήταν πιο προσεκτικός, πιο επιφυλακτικός. Θα αποτελούσε μια πρόκληση, αλλά, αν είχε δίκιο για τη θέση του, ήταν πολύ πρόθυμη να την αποδεχτεί. Έγλειψε τα χείλη της, νιώθοντας να την πλημμυρίζει ικανοποίηση καθώς τα καστανά του μάτια γίνονταν ακόμα πιο σκοτεινά. Δεν μπορούσε να κρύψει τόσο καλά όσο εκείνη ότι είχε επηρεαστεί.

«Δεν αποτελεί σκάνδαλο να πλησιάζει ένας κύριος μια γυναίκα που δεν γνωρίζει, χωρίς να είναι κάποιος μαζί του για να κάνει τις συστάσεις;» τον ρώτησε.

«Τα συνηθίζω τα σκάνδαλα».

«Να ανησυχώ; Κινδυνεύει η υπόληψή μου;»

«Εξαρτάται. Δεδομένου ότι ήρθατε χωρίς κηδεμόνα ή συνοδό, υποθέτω ότι δεν σας απασχολεί ιδιαίτερα η υπόληψή σας».

Άρα την είχε δει να έρχεται, την παρατηρούσε για ώρα. Σχεδόν εδώ και τρία τέταρτα. Ήταν καλός οиωνός που είχε καταφέρει να διατηρήσει το ενδιαφέρον του για τόση ώρα. «Είμαι χήρα. Δεν χρειάζομαι κηδεμόνα».

«Τα συλλυπητήριά μου, αν και μάλλον έχει περάσει η περίοδος του πένθους».

Πρόσεξε τον τρόπο που το βλέμμα του έπεσε στην καμπύλη του στήθους της. Τραβούσε τους άντρες περισσότερο από το πρόσωπό της, που δεν ήταν και τόσο όμορφο. Το χρησιμοποιούσε, όμως, προς όφελός της, μια και ένα τέτοιο βλέμμα σπάνια παρατηρούσε την εξυπνάδα στα μάτια της. «Πάνε δύο χρόνια τώρα. Εξερευνούσαμε τη ζούγκλα της Ινδίας, όταν του επιτέθηκε μια τίγρης. Ήταν φριχτό». Ανατρίχιασε, φροντίζοντας να του τραβήξει την προσοχή το τρεμάμενο στήθος της. Ήταν πολύ εύκολο να χειραγωγήσεις έναν άντρα. Έπρεπε να ντρέπεται, αλλά είχε μάθει εδώ και καιρό ότι δεν έπρεπε να ντρέπεται για όσα αναγκάζεσαι να κάνεις για να επιβιώσεις. «Δεν θέλω να το θυμάμαι».

Ήπιε άλλη μια γουλιά από αυτή την υπέροχη σαμπάνια. «Φοβάμαι ότι χρειάζομαι κάτι για να ξεχαστώ. Ήταν πολύ ευχάριστη η συνομιλία μας, αλλά θα ήθελα να δω την αίθουσα των αντρών. Αν κατάλαβα καλά, μετά την αποψινή βραδιά, δεν θα επιτρέπονται εκεί γυναίκες. Θέλω να δω όσα θα στερηθούμε».

«Θα σας συνοδεύσω».

«Σίγουρα θα έχετε κάπου μια σύζυγο που δεν θα εκτιμά καθόλου την προσοχή που μου δίνετε».

«Καμία σύζυγο. Δεν είμαι αρραβωνιασμένος ούτε έχω κάποια ερωμένη. Δεν με ενδιαφέρουν οι μόνιμες σχέσεις».

«Δεν σας αδικώ. Έχοντας βιώσει μια τέτοια σχέση στο παρελθόν, τώρα πάνω τον εαυτό μου να νιώθει ακριβώς όπως εσείς».

Της πρόσφερε το χέρι του. «Πάμε, λοιπόν;»

Ακούμπησε το χέρι της στο εσωτερικό της γωνίας που σχημάτιζε ο αγκώνας του κι ένωσε τους γυμνασμένους μυς του. Δραστήριος άντρας. Το κεφάλι της έφτανε μετά βίας στον ώμο του. Ήταν ψηλός, μεγαλόσωμος. Τα σωματικά του χαρακτηριστικά, όμως, δεν ήταν τα μόνα που τον έκαναν να μοιάζει δυνατός. Υποψιαζόταν πως, ακόμα κι αν ήταν κοντύτερος, και πάλι θα δέσποζε στο περιβάλλον. Έκανε τα πάντα γύρω του να μοιάζουν μικροσκοπικά. Δεν ήξερε αν είχε ποτέ συναντήσει έναν τόσο επιβλητικό άντρα.

Καθώς προχωρούσαν –και πραγματικά αυτός ο άντρας βιάδιζε με μεγάλη αυτοπεποίθηση– μέσα στην αίθουσα, χαιρέτησε κάποια άτομα, αλλά όλοι τον αντιμετώπιζαν με σεβασμό.

«Εξοχότατε».

«Άβεντεϊλ».

«Δούκα».

Είχε δικίο για τον τίτλο του. Αναρωτήθηκε πόσους ακόμα άλλους τίτλους διέθετε, πόση περιουσία. Πόσα άξιζε; Με βάση το άψογα ραμμένο σακάκι, παντελόνι και γιλέκο, αλλά και την καρφίτσα στη γραβάτα του, σίγουρα άξιζε ένα πριγκιπικό ποσό.

Έφτασαν σε ένα δωμάτιο πολύ πιο σκοτεινό από όποιο άλλο είχε δει. Οι τοίχοι ήταν ντυμένοι με ταπετσαρία σε βαθύ μπورتό και πράσινο χρώμα. Τα έπιπλα ήταν ταιριαστά. Ένα τεράστιο τζάκι δέσποζε στον χώρο. Γυάλινες προθήκες ήταν γεμάτες με πολλά και διάφορα ποτά. Υπηρέτες με λιβρέες σέρβιραν κεχριμπαρένια υγρά στα ποτήρια.

Τελείωσε τη σαμπάνια της και ακούμπησε το ποτήρι στον δίσκο ενός περαστικού σερβιτόρου. Ο άντρας πίσω της –ο

Άβεντεϊλ– έκανε το ίδιο. Δεν της άρεσε που φαινόταν ότι ανήκε εδώ περισσότερο από οπουδήποτε αλλού. Ότι είχε γεννηθεί μέσα στην –και για την– ακολασία. Ένωθε άνετα στο περιβάλλον, θα άνθιζε εδώ μέσα, όπως και στην κρεβατοκάμαρα. Ακόμα και στις σκιές, θα ξεχώριζε, θα την κυνηγούσε, θα κατακτούσε τη νύχτα, θα κατακτούσε και την ίδια. Δεν θα διαμαρτυρόταν καθόλου.

«Θα σας ενδιέφερε κάτι πιο σκούρο και σκοτεινό;» τη ρώτησε.

Χαμογέλασε σαν λύκος, και για μια στιγμή φοβήθηκε ότι διάβαζε τις σκέψεις της. Ανατρίχιασε πριν καταλάβει τι εννοούσε. Της είχε αποσπάσει την προσοχή. Συνήθως ήταν προσεκτική με τους άντρες, ακόμα και με τους γοητευτικούς. Ή μπορεί να του έδινε μεγάλη αξία και απλώς να είχε πει πολύ γρήγορα τη σαμπάνια της, κάνοντας το μυαλό της να παγώσει για μια στιγμή.

«Επιτρέπεται;» ρώτησε αθώα.

«Επιτρέπεται. Αυτός είναι ο σκοπός του Ντάρλινγκ – να δώσει πρόσβαση στις κυρίες σε κάθε βίτσιο και ακολασία. Δεν θα ήταν, όμως, ακόμα πιο απολαυστικό αν δεν επιτρεπόταν;»

Την κοίταξε στα μάτια και δεν ήταν πια σίγουρη ότι μιλούσαν για το ποτό. Τα απαγορευμένα ήταν σίγουρα πιο απολαυστικά. Πώς ήξερε ότι τα προτιμούσε; Πώς ήξερε πού ξεχώριζε; Τα απαγορευμένα ήταν πάντα πιο γοητευτικά. Υποψιαζόταν πως πολλές από τις κυρίες σύντομα θα αναρωτιόνταν προς τι τόση φασαρία, αφού τώρα μπορούσαν να περάσουν όποτε θέλουν αυτές τις πόρτες.

«Άκουσα να αναφέρεται το όνομά μου παρεμπιπτόντως;» ρώτησε μια βαθιά φωνή.

Γυρίζοντας στο πλάι, ήρθε αντιμέτωπη με τον άντρα που είχε δει νωρίτερα να φιλάει εκείνη τη γυναίκα καταμεσής της αίθουσας χορού. Εκείνη τη γυναίκα, που τώρα έλαμπε από ευτυχία, ακουμπισμένη κάπως προκλητικά στο πλευρό του. Αμέσως, όμως, σκέφτηκε ότι σε ένα τέτοιο μέρος τίποτα δεν ήταν εντελώς προκλητικό. Αυτή ήταν η ουσία του.

«Αναφέρω το όνομά σου παρεμπιπτόντως από τότε που σκέφτηκες αυτή τη φριχτή ιδέα να αφήσεις τις γυναίκες να μπου στο άβατό μας», είπε ο Άβεντεϊλ, εμφανώς ενοχλημένος.

«Και όμως περπατάς με μία από αυτές τις γυναίκες», είπε ο Ντρέικ Ντάρλινγκ. «Θα μας συστήσεις;»

«Φοβάμαι πως δεν έχουμε συστηθεί ακόμα». Ο Άβεντεϊλ την κοίταξε. «Τα ονόματα δεν έχουν καμία σημασία για εμένα».

Άρα το ενδιαφέρον του ήταν προσωρινό. Ίσως μονάχα για την αποψινή βραδιά. Μια ερωτική γνωριμία, κάτι πρόστυχο. Προσεβλήθη αρκετά ώστε να ενοχληθεί, αλλά όχι τόσο ώστε να μη νιώσει και κολακευμένη. Και τα δύο συναισθήματά της, όμως, φρόντισε να μην τα δείξει. Θα ένιωθε μεγαλύτερη ικανοποίηση αν τον έκανε αργότερα να πληρώσει για την αλαζονεία του. Και σίγουρα θα πλήρωνε. Ανυπομονούσε, αλλά η εκδίκηση θα ήταν πιο γλυκιά αν έπαιρνε τον χρόνο της.

«Με συγχωρείτε, κύριε Ντάρλινγκ», είπε απαλά. «Είμαι η κυρία Ρόζαλιντ Σαρπ».

Έσμιξε τα σκούρα φρύδια του πάνω από τα σκούρα του μάτια. «Ξέρετε ποιος είμαι;»

«Μου στείλατε μια πρόσκληση. Έκανα μια μικρή έρευνα όταν έφτασα και κάποιος μου έδειξε ποιος είστε. Σχεδιάζα να σας γνωρίσω αμέσως, αλλά μου φανήκατε απασχολημένος». Χαμογέλασε, κάνοντας ό,τι μπορεί για να κοκκινίσει, και κοίταξε τη γυναίκα.

«Ναι, μάλλον ήμουν», παραδέχτηκε.

«Συνειδητοποιείς ότι θα πρέπει να παντρευτείς τη λαίδη Οφίλια τώρα», είπε ο Άβεντεϊλ, «μετά το θέαμα που μας πρόσφερες ωρίτερα».

Η Ρόουζ πάλεψε να μη δείξει την έκπληξή της που ένας κοινός θνητός είχε συνδεθεί με μια ευγενή.

«Θα το κάνω με μεγάλη μου χαρά. Και είμαι αγενής. Λαίδη Οφίλια Λάιτλτον, επιτρέψτε μου να σας συστήσω την κυρία Ρόζαλιντ Σαρπ».

«Χαίρω πολύ», είτε η λαίδη Οφίλια.

«Η χαρά είναι όλη δική μου, λαίδη. Ελπίζω να έχουμε την ευκαιρία να γνωριστούμε καλύτερα», απάντησε η Ρόουζ. «Ο χώρος με έχει γοητεύσει. Μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να περνά αρκετό χρόνο εδώ».

«Είμαι σίγουρη πως θα περνάω συχνά αποδώ, αλλά στο άμεσο μέλλον θα είμαι απασχολημένη με την προετοιμασία του γάμου μας». Κοίταξε με λατρεία τον Ντρέικ Ντάρλινγκ και η Ρόουζ προσπάθησε να καταπνίξει μια μικρή ζήλια. Δεν ήταν γι' αυτή οι έρωτες και το ήξερε καλά.

«Και τώρα, αν μας επιτρέπετε», είπε ο κύριος Ντάρλινγκ, «πρέπει να συνεχίσουμε».

Πιάστηκαν χέρι χέρι και απομακρύνθηκαν.

«Πάει κι αυτός», είπε λυπημένα ο Άβεντεϊλ.

Η Ρόουζ τον κοίταξε. «Φαίνεται πως είστε φίλοι, πράγμα που με εκπλήσσει. Είναι ένας κοινός θνητός και, από τον τρόπο που σας χαιρετούν, εσείς είστε μάλλον δούκας».

Ανασήκωσε τους ώμους. «Οι οικογένειές μας συνδέονται από παλιά με στενή φιλία».

«Αυτό είναι ακόμα πιο παράξενο».

«Είμαστε ένα κράμα κοινών θνητών και ευγενών, είναι πολύ δύσκολο να το εξηγήσω με λίγα λόγια. Και δεν έχω διάθεση να μιλήσω, προτιμώ να πω». Έπιασε δύο ποτήρια με κεχριμπαρένιο υγρό από έναν περαστικό σερβιτόρο και της πρόσφερε το ένα. «Κάτι πιο σκούρο από τη σαμπάνια».

«Ευχαριστώ». Ήπιε μια μικρή γουλιά. «Εξαιρετικό μπράντι».

«Μια γυναίκα που απολαμβάνει πιο εκλεπτυσμένες γεύσεις».

«Ω, είμαι σίγουρα». Κοίταξε γύρω της. «Σ' αυτό το δωμάτιο, λοιπόν, οι άντρες πίνουν, καπνίζουν, διαβάζουν και συζητούν. Πού παίζουν χαρτιά όταν δεν θέλουν να παραμείνουν πολιτισμένοι;»

Έδειξε με μια κίνηση του κεφαλιού το πίσω μέρος του δωματίου. «Μια πόρτα εκεί πίσω οδηγεί σε ένα άλλο δωμάτιο, όπου

μπορούν να παίξουν όσο θέλουν, χωρίς να βλέπουν οι κυρίες πόσο φριχτοί είναι στα χαρτιά και πόσα χάνουν πριν προλάβουν καν ν' ανοιγοκλείσουν τα μάτια τους».

«Δεν μου φαίνεστε σαν κάποιος που χάνει».

«Δεν χρειάζεται να με κολακεύετε, κυρία Σαρπ. Μου έχετε ήδη τραβήξει την προσοχή».

«Για πόση ώρα, όμως, χωρίς τις κολακείες;»

Χαμογέλασε. «Μέχρι να βαρεθώ. Και η κολακεία με κάνει να βαριέμαι».

«Τότε, λοιπόν, χωρίς άλλη καθυστέρηση, θα ήθελα να ολοκληρώσω την περιήγησή μου στον χώρο. Είστε ευπρόσδεκτος να με συνοδεύσετε ή και όχι. Δεν έχω κανένα πρόβλημα». Μπορούσε να είναι όσο χαλαρή και άνετη την ήθελε. Της άρεσε που δεν αποζητούσε φιλοφρονήσεις, την μπέρδευε, όμως, και λίγο, μια και δεν είχε έρθει ποτέ σε επαφή με έναν άντρα που δεν αντιδρούσε θετικά στις κολακείες των άλλων.

Της έδειξε την αίθουσα που προοριζόταν μόνο για τα παιχνίδια των αντρών. Έμοιαζε με το σαλόνι: σκοτεινή και δυσοίωνα. Αρρενωπή. Ξεχείλιζε από δύναμη και πλούτο. Πώς θα της άρεσε να είναι μια μύγα στον τοίχο εδώ μέσα.

Δεν είπε πολλά και τελικά τη συνόδευσε στην κεντρική αίθουσα. Ήταν ένας άντρας, όμως, που επικοινωνούσε αλλιώς. Με ένα άγγιγμα στον αγκώνα, στο πίσω μέρος του λαιμού, στους ώμους. Απαλά και γρήγορα χάδια, αλλά με έναν αέρα κτητικότητας. Δεν ήταν εντελώς αδιάφορος στα θέληγträ της. Απλώς προσπαθούσε να μην υποκύψει πολύ.

«Χορέψτε μαζί μου», της είπε.

Τα λόγια του την ξάφνιασαν. Μέσα της, τα έβαλε με τον εαυτό της, που έχασε για μια στιγμή την αυτοκυριαρχία της, που του επέτρεψε να την παρασύρει. «Δεν είμαι σίγουρη γιατί, αλλά δεν πιστεύω ότι είστε από αυτούς που χορεύουν».

«Κανονικά όχι, αλλά η μητέρα μου ξόδεψε μια περιουσία σε μαθήματα. Πρέπει να το εξασκώ πού και πού. Θα προτιμούσατε να χορέψουμε εδώ ή στην αίθουσα χορού;»

«Υπάρχει ξεχωριστή αίθουσα για χορό; Μάλλον μου ξέφυγε».

«Κάτι μου λέει ότι δεν σας ξεφεύγουν και πολλά».

Το ίδιο κι εκείνου. Σκέφτηκε να βρει μια δικαιολογία, να φύγει πριν τα πράγματα πάνε πολύ μακριά, πριν παρασυρθεί και πάψει να σκέφτεται καθαρά, αλλά είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που κάποιος τη γοήτευσε. Ήταν μυστηριώδης. Κρίνοντας από το πόσο λίγοι σταμάτησαν για να του μιλήσουν, υποψιάστηκε πως μάλλον είχε τη φήμη ότι δεν πολυνοιαζόταν για τις υποθέσεις των άλλων, ούτε και μοιραζόταν τις δικές του. Μπορούσε να εκμεταλλευτεί αυτή την προτίμησή του στην ιδιωτικότητα.

«Θα ήθελα να δω την αίθουσα χορού», του είπε.

«Αν πρέπει να περπατήσω τόσο για έναν χορό, τότε ίσως πρέπει να μου χαρίσετε δύο».

«Αυτό θα ήταν μάλλον σκανδαλώδες, έτσι δεν είναι;»

«Υποθέτω πως έχετε ξεπεράσει τις πρώτες ντροπές της αθωότητας. Τα σκάνδαλα μάλλον σας ταιριάζουν».

«Για να είμαι ειλικρινής προσπαθώ να τα αποφύγω, αλλά έχω χρόνια να χορέψω, από τότε που πέθανε ο σύζυγός μου», ένωσε την υποχρέωση να του εξηγήσει. Τύλιξε το χέρι της γύρω από τον αγκώνα του και του χάρισε ένα χαμόγελο όλο γοητεία για να τον κάνει να νιώσει ότι ήταν ο μόνος άντρας στο δωμάτιο που άξιζε την προσοχή της. «Πάμε, λοιπόν».

Καθώς τη συνόδευε στις αίθουσες και στους διαδρόμους, αντιλήφθηκε τα γεμάτα απορία βλέμματα, τα σηκωμένα φρύδια. Ήταν προς όφελός της να τραβήξει την προσοχή, αλλά όχι υπερβολικά. Μια γυναίκα είναι καλύτερο να κρατάει γύρω της έναν αέρα μυστηρίου.

Η αίθουσα χορού ήταν υπέροχη. Αστραφτεροί πολυέλαιοι. Καθρέφτες στους τοίχους. Ένας εξώστης με δωδεκαμελή τουλάχιστον ορχήστρα. Κρίνοι ανέδιδαν το λεπτό άρωμά τους στον αέρα. Ναι, ο Ντρέικ Ντάρλινγκ είχε φτιάξει έναν χώρο όπου οι πλούσιοι χωρίς τίτλους μπορούσαν να συναναστραφούν τους ευγενείς. Έξυπνος άνθρωπος. Είχε συγκεντρώσει όλα όσα την ενδιέφεραν σε έναν πολύ βολικό χώρο. Έπρεπε να του στείλει μια ευχαριστήρια κάρτα με την πρώτη ευκαιρία.

«Φαίνεστε εντυπωσιασμένη», είπε ο Άβεντεϊλ.

«Εκτιμώ την κομψότητα». Και ήταν σημαντικό να θυμάται κάθε λεπτομέρεια. Σίγουρα θα τις ανέλυε όλες όταν γύριζε στο σπίτι. «Πρέπει να κάνω κάτι ανάλογο με τη δική μου αίθουσα χορού. Χρειάζεται λίγο παραπάνω στιλ».

«Έχετε αίθουσα χορού;» ρώτησε και διέκρινε την έκπληξη στη φωνή του.

«Ο άντρας μου, ο Θεός να τον έχει καλά εκεί που είναι, μου άφησε αρκετά μεγάλη περιουσία. Θεωρούσα ότι θα είχατε την ευφύια να αντιληφθείτε ότι είμαι μια ανεξάρτητη γυναίκα. Πώς αλλιώς θα είχα καταφέρει να αποκτήσω μια πρόσκληση;»

«Σωστά. Έπρεπε να το σκεφτώ. Ξέχασα ότι ο Ντάρλινγκ έχει κάποιες απαιτήσεις από τα μέλη του. Τουλάχιστον πρέπει να κρατήσει μακριά τις μάζες». Έδειξε με ένα νεύμα το κέντρο της αίθουσας. «Πάμε;»

«Βεβαίως. Με μεγάλη μου χαρά».

Με μια απλότητα που έκανε την καρδιά της να σκιρτήσει, την παρέσυρε ανάμεσα στους υπόλοιπους χορευτές. Συνειδητοποίησε λίγο αργά πως το βάλς μαζί του ήταν λάθος. Την κρατούσε κοντά του και πολύ σφιχτά, κτητικά. Ναι, έβλεπε πια τον κίνδυνο. Ήταν ένας άντρας που είχε συνηθίσει να κάνει δικό του ό,τι ήθελε.

Τα σκούρα μάτια του δεν ξεκόλλησαν ποτέ από τα δικά της. Αντλαμβανόταν πολύ καλά ότι την παρατηρούσε. Κάθε τρίχα των μαλλιών της, κάθε βλέφαρο, κάθε κοκκίνισμα στα μάγουλά

της. Πράγμα δίκαιο, βέβαια, γιατί τον παρατηρούσε κι εκείνη. Ακόμα και η παραμικρή τρίχα των σκούρων καστανών μαλλιών του ήταν στη θέση της. Μερικές φορές, όταν έπεφτε πάνω τους το φως, νόμιζε ότι διέκρινε και ίχνη κόκκινου μέσα τους, αλλά η πιο σκοτεινή απόχρωση επικρατούσε. Υποψιαζόταν ότι αυτό συνέβαινε σε κάθε πτυχή της ζωής του.

Τίποτα πάνω του δεν έμοιαζε ανάλαφρο ή ανέμελο. Όλα ήταν έντονα. Ενώ οι άλλοι συζητούσαν και χαμογελούσαν στις παρτενέρ τους, εκείνος απλώς παρατηρούσε κάθε γραμμή και καμπύλη. Μπορούσε να μαντέψει ότι προτιμούσε τις καμπύλες. Το είχε συνηθίσει αυτό στους άντρες. Το στήθος της ήταν το πιο πλούσιο προσόν της κι έμπαινε σε μεγάλο κόπο για να το αναδείξει. Είχε αποτινάξει εδώ και καιρό τον μανδύα της σεμινοτυφίας.

Το πρόσωπό του είχε σκληρές γραμμές και γωνίες. Δεν θα τον θεωρούσες ποτέ όμορφο, κι όμως υπήρχε ομορφιά σ' αυτή τη σκληράδα των χαρακτηριστικών του. Γοητευτικός, αρρενωπός. Ελκυστικός. Τη γοήτευε όπως δεν την είχε γοητεύσει ποτέ κανείς άλλος.

Αυτό τον έκανε πραγματικά πολύ επικίνδυνο. Ύψωνε έναν τοίχο ανάμεσα στον εαυτό της και στους άντρες. Έπρεπε να τους χρησιμοποιεί κι έπειτα να τους πετάει. Δεν πίστευε, όμως, ότι μπορούσε να απαλλαγεί κανείς εύκολα από αυτόν τον άντρα. Έπρεπε να απομακρυνθεί από τη συντροφιά του όσο πιο γρήγορα μπορούσε, όσο μπορούσε ακόμα. Τη γοήτευε πάρα πολύ. Κάτι τέτοιο δεν θα εξυπηρετούσε καθόλου τους σκοπούς της. Ούτε εκείνος θα τους εξυπηρετούσε.

Οι τελευταίες νότες του βαλς έδωσαν τη θέση τους στη σιωπή.

«Ήταν υπέροχα», είπε. «Ευχαριστώ. Πρέπει να σας αφήσω να απολαύσετε την υπόλοιπη βραδιά».

Τα μάτια του μισόκλεισαν. «Νόμιζα ότι συμφωνήσαμε δύο χορούς».

«Δεν θα ήθελα να μονοπωλήσω τον χρόνο σας».

«Δεν θα ήθελα να τον μονοπωλήσει κανείς άλλος. Περιμένει κάποιος τη συντροφιά σας;»

Ίσως έπρεπε να πει ναι. Τότε, όμως, σίγουρα, θα την παρακολούθουσε για να μάθει ποιος ενδιαφέρεται γι' αυτή. Δεν ήθελε να την παρατηρεί. Μάλλον ήταν καλύτερα να του δώσει λίγο χρόνο ακόμα και μετά να προχωρήσει. «Όχι».

«Τότε νομίζω ότι ένας ακόμα χορός επιβάλλεται».

Η μουσική ξεκίνησε. Ένα ακόμα βαλς. Αυτή η ορχήστρα μόνο βαλς ήξερε τελικά; Έπρεπε το δέρμα της να δέχεται με ευχαρίστηση την πίεση των χεριών του; Έπρεπε να νιώθει το άγγιγμά του να διαπερνά όλο της το είναι; Ήταν ταυτόχρονα συναρπαστικό και ανησυχητικό να νιώθει έτσι κοντά του. Τι είχε πάνω του που την επηρέαζε τόσο; Δεν ήταν απλώς τα αρρενωπά χαρακτηριστικά του, υπήρχε μέσα του κάτι βαθύτερο που την καλούσε, που ξυπνούσε ένα δικό της κομμάτι το οποίο βρισκόταν σε ύπνωση. Χρειαζόταν κάτι να της τραβήξει την προσοχή από αυτές τις ανησυχητικές σκέψεις.

«Πού βρίσκεται η ιδιοκτησία σας;» τον ρώτησε.

«Στην Κορνουάλη».

Ναι, μπορούσε να το φανταστεί. Ήταν από τις πιο άγριες ακτές. Ίσως καταγόταν από πειρατές. Μπορούσε πολύ εύκολα να σκεφτεί ότι στις φλέβες του κυλούσε αίμα ληστών.

«Δεν είστε ιδιαίτερα φίλος της επικοινωνίας, έτσι;» τον ρώτησε.

«Με λόγια, όχι. Προτιμώ άλλα είδη επικοινωνίας, ειδικά όταν έχω απέναντί μου μια κυρία».

Έχανε τον έλεγχο μαζί του. Δεν ήξερε πώς να τον ανακτήσει. «Αυτού του είδους η επικοινωνία έχει να κάνει μόνο με την επιφάνεια. Δεν υπάρχει βάθος σε μια σχέση τέτοιας φύσης».

«Προσωπικά με ενδιαφέρει μονάχα ενός είδους βάθος». Τα μάτια του έλαμψαν γεμάτα υπονοούμενα κι εκείνη παραλίγο να παραπατήσει.

Ένωθε άβολα μαζί του. Δεν θα μπορούσε να τον χειραγωγήσει εύκολα. Κάτι μέσα της, όμως, την έτρωγε να αποδεχτεί την πρόκληση. Τα πράγματα είχαν γίνει πολύ μονότονα τελευταία. Είχε βαρεθεί. Δεν το είχε συνειδητοποιήσει μέχρι αυτή τη στιγμή. Δεν είχε ζωή, δεν είχε πια ενθουσιασμό μέσα της. Απλώς υπήρχε. Εκείνος, όμως, έφερε μια σπίθα. Την ενδιέφερε. Σκέφτηκε ότι ίσως έκρυβε μυστικά σκοτεινά σαν τα δικά της. Θα ήταν μια πρόκληση να του τα αποσπάσει, η οποία τελικά ίσως και να λειτουργούσε προς όφελός της.

«Με προσβάλλετε με τους υπαινιγμούς σας», είπε.

«Αν ήταν αλήθεια, θα με είχατε ήδη χαστουκίσει. Είστε χήρα, όχι μια αθώα δεσποινίς. Οι άλλες κυρίες εδώ δεν με ενδιαφέρουν καθόλου, γιατί είναι αφελείς. Προτιμώ μια ώριμη γυναίκα».

«Και με θεωρείτε ώριμη;»

«Μου εξάπτεις την περιέργεια, Ρόζαλιντ».

«Νομίζω ότι έχετε πάρει υπερβολικό θάρρος».

«Οι διαμαρτυρίες σου είναι μάλλον επίπλαστες. Θέλεις να πάρω θάρρος. Και αυτός είναι ο λόγος που δεν έφυγες αμέσως». Μισόκλεισε τα μάτια. «Όχι, δεν είσαι από αυτές που το βάζουν στα πόδια. Νομίζω ότι θα προτιμούσες να με κάνεις να πληρώσω με άλλο τρόπο».

Ναι, είχε δίκιο. Σίγουρα θα τον έκανε να πληρώσει με άλλο τρόπο. Θα συνέχιζε. Για την ώρα, όμως, απλώς αξιολογούσαν ο ένας τον άλλο.

«Κι εγώ σας βρίσκω εξίσου ενδιαφέροντα, εξοχότατε, αλλά φοβάμαι ότι λείπω πολύ καιρό από την κοινωνική σκηνή. Οι ικανότητές μου στη σεμνοτυφία έχουν δυστυχώς εξασθενήσει».

«Δεν χρειάζεται να προσποιείσαι μαζί μου. Προτιμώ την ειλικρίνεια».

«Τότε πρέπει να ξέρετε ότι με έχετε γοητεύσει, αν και δεν είμαι σίγουρη ότι κάτι τέτοιο θα ήταν σώφρον για κανέναν από τους δυο μας».

«Θα ήταν, όμως, απολαυστικό».

Δεν είχε καμία αμφιβολία. Ήταν ένας άντρας με αυτοπεποίθηση. Μπορούσε να την κάνει να περάσει πολύ καλά, αλλά ήξερε τόσο λίγα γι' αυτόν. Ο σκοπός της απόψε δεν ήταν να επικεντρωθεί σε έναν, αλλά να αποκτήσει πολλούς θαυμαστές. Της αποσπούσε την προσοχή από τα σχέδιά της.

Το βαλς τελείωσε, αλλά δεν την άφησε αμέσως. Απλώς την κράτησε σκανδαλωδώς κοντά του, επιτρέποντας να περνούν τα λεπτά σαν να μην τους έβλεπε κανείς, σαν να μην είχε κανείς γλώσσα που να μπορούσε να τους κρίνει. Αν ήταν ένα δεκαεννιάχρονο κορίτσι, με έναν πατέρα ή έναν αδερφό να την υπερασπιστεί, ως τα μεσάνυχτα θα ήταν αρραβωνιασμένη.

«Τι άλλο απομένει να δω;» ρώτησε.

«Νομίζω πως τα έχετε δει όλα. Ίσως δεν έχουμε άλλο λόγο να μείνουμε».

Έμπαινε στον πειρασμό να δεχτεί την πρόσκλησή του, να πάει μαζί του όπου ήθελε. Κατέστρωνε, όμως, πολύ καιρό το σχέδιό της για να φερθεί τόσο απερίσκεπτα τώρα.

«Πρόσεξα έναν εξώστη με κουρτίνες στην άκρη της κεντρικής αίθουσας». Υπέθετε πως αποκεί την παρατηρούσε νωρίτερα. «Θα ήθελα πολύ να τον δω. Πώς μπορεί να πάει κανείς εκεί;»

«Πρέπει να έχει το κλειδί».

Ανασήκωσε το πηγούνι. «Μην το εκλάβετε ως κολακεία, εξοχότατε, αλλά ας είμαστε ειλικρινείς. Θεωρώ πως μάλλον είστε κάποιος που θα είχε κλειδί».

Όντως είχε κλειδί. Ήταν σίγουρα απερίσκεπτο να την πάει εκεί πάνω, μια και ήθελε να κάνει πράγματα μαζί της που καλύτερα να γίνονται στη σκιά, κι εκείνος ο εξώστης ήταν γεμάτος σκιές και το πάθος του ήταν συνήθως ασυγκράτητο. Δεν ήταν μια αθώα δεσποινίδα, που είχε πρόσφατα παρουσιαστεί στη βασίλισσα

στον καθιερωμένο χορό των νεμπιντάντ. Ήταν μια χήρα. Πρέπει να ήξερε από άντρες, να ήξερε ότι ήταν μαζί της αυτή τη στιγμή γιατί ήθελε να τη γνωρίσει με τη βιβλική έννοια του όρου. Θα υπέκυπτε χωρίς ενοχές στις επιθυμίες του.

Δεν ήταν, όμως, ακριβώς αυτό που έδειχνε. Ήταν σίγουρος γι' αυτό. Είχε περάσει όλη του τη ζωή αποφεύγοντας μπλεξίματα και σχέσεις. Δεν έβλεπε κάτι άλλο σε μια γυναίκα εκτός από την εμφάνισή της, αλλά κάτι πάνω της τον έσπρωχνε να εξερευνήσει λίγο πιο βαθιά.

Δεν ήταν Αμερικανίδα, όπως είχε σκεφτεί στην αρχή. Η προφορά της ήταν εκλεπτυσμένη, σίγουρα αγγλική, πολύ καλά μελετημένη, αλλά πού και πού διέκρινε και κάτι άλλο, σαν να έδινε μια παράσταση και για μια στιγμή είχε ξεχάσει τον ρόλο της στο έργο.

Αυτή η μικρή λεπτομέρεια τον γοήτευε όλο και περισσότερο, αλλά ήταν και ανησυχητική. Δεν ήθελε κάτι μόνιμο μαζί της. Ήθελε απλώς να εξερευνήσει ό,τι κρυβόταν κάτω από αυτό το κόκκινο φόρεμα. Τα χέρια του θα τύλιγαν τη μέση της. Το στήθος της θα γέμιζε τις παλάμες του.

Την οδήγησε μέσα στο πλήθος, που πύκνωνε όλο και περισσότερο όσο περνούσε η ώρα. Πόσες προσκλήσεις να είχαν μοιραστεί; Μάλλον δεν θα ερχόταν πολύ συχνά μετά την αποψινή βραδιά. Η λέσχη δεν ήταν πια τόσο αποκλειστική όπως κάποτε. Είχε βρει, όμως, εδώ και πολύ καιρό πιο σκοτεινά μέρη για να εκτονώνει την ντροπή και τον θυμό του.

Έφτασαν στην πόρτα που οδηγούσε στους διαδρόμους με τα γραφεία και τα ιδιωτικά δωμάτια για στιγμές πιο προσωπικής διασκέδασης. Βγάζοντας το κλειδί από το τσεπάκι του γιλέκου του, το έτεινε προς το μέρος της.

Του χάρισε ένα πονηρό χαμόγελο, γεμάτο ενθουσιασμό και προκλητικότητα. Απολάμβανε να κάνει πράγματα που δεν θα έπρεπε. Του άρεσε αυτό πάνω της. Πριν τελειώσει η νύχτα, ανυπομονούσε να κάνουν πολλά ανάρμωστα πράγματα.

Έβαλε το κλειδί, το γύρισε, τράβηξε το πόμολο και άνοιξε την πόρτα. Μπήκε χωρίς να διστάσει και μετά του επέστρεψε το κλειδί. Εκείνος έκλεισε την πόρτα και της πρόσφερε και πάλι τον αγκώνα του.

«Όλα εδώ μέσα μοιάζουν παλιά», είπε.

«Ο Ντάρλινγκ δεν μπήκε στον κόπο να αλλάξει την επίπλωση αυτού του χώρου και χαίρομαι γι' αυτό. Υπάρχει κάτι παρηγορητικό σε στιδήποτε οικείο. Το δωμάτιο αυτό είναι ίδιο εδώ και δεκαετίες».

«Δεν μου φαίνεστε αρκετά μεγάλος για να επισκέπτεστε τον χώρο εδώ και δεκαετίες», σχολίασε.

«Ξεκίνησα όταν ήμουν πολύ μικρός». Αν και είχε δίκιο. Επισκεπτόταν το δωμάτιο εδώ και μια δεκαετία περίπου. «Ξέρω, όμως, την ιστορία του. Είναι θρύλος στο περιβάλλον μου. Η σκάλα που οδηγεί στον εξώστη είναι αποδώ».

Με το χέρι του στο πίσω μέρος του λαιμού της, την οδήγησε στη σκάλα και αποκεί στον μικρό διάδρομο, που κατέληγε στον εξώστη.

«Όσο μένεις πίσω από την κουρτίνα, δεν μπορεί να σε δει κανείς», είπε σιγανά. «Οι σκιές λειτουργούν σαν κάλυψη».

Έσκυψε ελαφρά μπροστά και κοίταξε τους καλεσμένους. «Εδώ ήσασταν όταν με εντοπίσατε;» ρώτησε σχεδόν ψιθυριστά.

Ήρθε πίσω της. Μόνο μια τρίχα χώριζε τα σώματά τους. «Ναι».

«Είναι παράξενο, αλλά ένιωσα το βλέμμα σας πάνω μου».

«Ίσως ήταν το βλέμμα κάποιου άλλου».

«Όχι, είμαι σχεδόν βέβαιη ότι ήταν το δικό σας. Έχετε κάτι τόσο έντονο πάνω σας. Στέκεστε συχνά εδώ πάνω, κατασκοπεύοντας το πλήθος κάτω από τα πόδια σας;»

«Ο Ντάρλινγκ το έκανε αυτό. Του άρεσε να βλέπει το χρήμα που έμπαινε στη λέσχη. Ο Ντότζερ, ο προηγούμενος ιδιοκτήτης, το ίδιο». Έβαλε τα γάντια του, τα έβαλε στις τσέπες του σακακιού του και πέρασε το γυμνό του δάχτυλο από τον αυχένα της.

Ανατρίχιασε στο άγγιγμά του. «Προσπαθούσα απλώς να αποφασίσω αν άξιζε τον κόπο να κατέβω απόψε».

«Τι θα κάνατε, αν δεν κατεβαίνατε;»

«Υπάρχει ένα ιδιωτικό παιχνίδι σε ένα από τα δωμάτια εδώ πάνω. Τα στοιχήματα είναι πολύ υψηλά, αλλά οι παίκτες κλέβουν». Ακούμπησε τα χείλη του χαμηλά στον λαιμό της. «Πρέπει να ξέρεις πως χρησιμοποιώ κάθε μέσο για να πετύχω αυτό που θέλω».

«Ακούγεστε αδίστακτος, εξοχότατε».

«Πολύ ευγενικά το θέτεις. Σε θέλω, Ρόζαλιντ. Σε ήθελα από την πρώτη στιγμή που πέρασες την πόρτα. Υπάρχουν δωμάτια εδώ. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε κάποιο από αυτά. Ή να πάμε στο σπίτι μου».

«Δεν είμαι τόσο εύκολος στόχος».

«Δεν είσαι;»

Γύρισε και τον κοίταξε. «Όχι».

«Είμαι έτοιμος να σε πείσω για το αντίθετο».

Και διεκδίκησε τα χείλη της σαν να ήταν ήδη δικά του.

Δεν έπρεπε να εκπλαγεί που εκμεταλλεύτηκε το σκοτάδι. Ήξερε ότι έπαιζε με έναν άντρα πολύ πιο τολμηρό απ' όση έδειχνε το πολιτισμένο προσωπείο του.

Ξαφνιασθηκε, όμως, από την αντίδρασή της στο παθιασμένο φιλή του. Το καλοδέχτηκε.

Νιώθοντας τα χέρια του γύρω από τη μέση της να τη σπρώχνουν πάνω στο σφιχτό κορμί του, θα έπρεπε να έχει διαμαρτυρηθεί. Αντίθετα, αφέθηκε στην περιέργεια και τη φλογερή επιθυμία της, που κατέπνιγε τόσο καιρό. Δεν μπορούσε να θυμηθεί την τελευταία φορά που είχε αποκτήσει κάτι που ήθελε, που είχε κάνει κάτι για τον εαυτό της.

Σίγουρα το απολάμβανε.

Πέρασε τα δάχτυλά της ανάμεσα από τα πυκνά μαλλιά του και μετάνιωσε που φορούσε γάντια. Γεύτηκε την πλούσια γεύση του ποτού στη γλώσσα του και μετάνιωσε που δεν είχαν πει κι άλλο. Καθώς την κυρίευε η απόλαυση, μετάνιωσε που δεν ήταν ελεύθερη.

Αυτή η σκέψη τη γέμισε ενοχές. Δεν μετάνιωνε για τα δεσμά της. Η ελευθερία είχε ένα τρομερό κόστος που δεν ήταν ακόμα έτοιμη να πληρώσει.

Απέδιωξε αυτές τις σκέψεις και επικεντρώθηκε στη στιγμή. Ήταν πάντα καλύτερο να επικεντρώνεσαι στη στιγμή. Τα μεγάλα του χέρια χάιδεψαν την πλάτη της, τα πλευρά της, τους γοφούς της, έφτασαν στη μέση της και σταμάτησαν κάτω από το στήθος της. Ένωσε το άγγιγμα του αντίχειρά του. Θα έπρεπε να φριξεί. Θα έπρεπε να τον χτυπήσει.

Μια γυναίκα, όμως, στην ηλικία της σίγουρα λαχταρά τα πράγματα που της έλειψαν. Τα φιλιά δεν ήταν κάτι καινούριο, αλλά αυτός ο άντρας δεν πίεζε απλώς τα χείλη του στα δικά της. Τη διεκδικούσε, τη σημάδευε. Θα θυμόταν για πάντα τη γεύση του, τη δύναμή του, το άρωμά του.

Σανταλόξυλο και περγαμόντο. Σκοτεινό και πλούσιο.

Θα θυμόταν ότι σηκώθηκε στις μύτες για να υποδεχτεί τα χείλη του. Το βαθύ του μουγκρητό αντήχησε στον εξώστη. «Δεν θα προλάβουμε να πάμε στο σπίτι μου», είπε βραχνά. «Υπάρχει ένα δωμάτιο λίγο πιο κάτω στον διάδρομο».

«Όχι». Το είπε πολύ απλά. Δεν πρέπει να το άκουσε, γιατί άρχισε να πιπιλά τον λοβό του αφτιού της. Σχεδόν λιποθύμησε από ηδονή. Θα μπορούσε να την πάρει εδώ και τώρα. «Όχι», είπε πιο αποφασιστικά.

Έκανε πίσω, ανασαίνοντας βαριά, και την κοίταξε με τα σκοτεινά του μάτια. «Αφού δεν έχεις κηδεμόνα, δεν είσαι μια αθώα κοπέλα που χρειάζεται προστασία».

«Ούτε είμαι, όμως, ανήθικη. Δεν πέφτω στο κρεβάτι με έναν άντρα απλώς και μόνο επειδή το θέλει».

«Και εσύ το θέλεις. Τα βογκητά και οι αναστεναγμοί σου είναι η απόδειξη».

«Δυστυχώς, στη ζωή δεν μπορούμε πάντα να κάνουμε αυτό που θέλουμε. Λείπω πολλή ώρα από τη γιορτή. Πρέπει να επιστρέψω πριν αρχίσουν να οργιάζουν οι φήμες».

Πέρασε το χέρι του από τον λαιμό της και χάιδεψε το πιγούνι της. «Δεν μου φαίνεται να γυναικά που ενδιαφέρεται για τις φήμες».

«Ενδιαφέρομαι για τις ευκαιρίες που θα μου φέρει η αποψινή νύχτα». Δεν θα μπορούσε να μιλήσει πιο ειλικρινά. «Ήρθα εδώ για να κάνω γνωριμίες, να γίνω μέρος αυτής της κοινωνίας. Για να με αποδεχτούν και να με καλωσορίσουν. Θα ήταν απερίσκεπτο από μέρους μου να τα θέσω όλα αυτά σε κίνδυνο για μια νύχτα απόλαυσης».

«Σου υπόσχομαι ότι θα άξιζε τον κόπο».

Γι' αυτό, δεν είχε καμία αμφιβολία, αλλά το τίμημα ήταν πολύ υψηλό – για τα σχέδιά της, ίσως και για το κύρος της. Αν αυτός έφευγε μετά... Μέχρι τώρα ήταν αυτή που έφευγε, που αποφάσιζε ότι είχε έρθει η ώρα να προχωρήσει παρακάτω. Έδωξε μακριά τον πειρασμό. «Καληνύχτα, εξοχότατε».

Είχε κάνει μόλις δύο βήματα, όταν άρπαξε με το μεγάλο του χέρι το μπράτσο της, τη γύρισε πίσω κοντά του και τη φίλησε ξανά. Το στόμα του ήταν πλούσιο και καυτό και τόσο επιδέξιο, που μπορούσε να την κάνει να ξεχάσει τις ευθύνες, τα καθήκοντά της. Θα ήταν τόσο κακό αν μια φορά στη ζωή της έκανε κάτι για τον εαυτό της; Αν έπαιρνε κάτι που λαχταρούσε;

Απομάκρυνε το στόμα της από το δικό του, έσπρωξε τους δυνατούς του ώμους και ταράχτηκε όταν κατάλαβε ότι δεν κατάφερε να τον κάνει να οπισθοχωρήσει έστω και λίγο. «Όχι».

Τα μάτια του έκαιγαν όσο και το στόμα του. «Με προκαλείτε όλο το βράδυ, κυρία Σαρπ. Δεν μπορεί να πιστευτεί ότι θα σας αφήσω να φύγετε χωρίς να κάνω ό,τι μπορώ για να σας πείσω να μείνετε».

Με ένα ακόμα φιλή ίσως να κατάφερνε τον σκοπό του, που να πάρει. «Πάει πολύς καιρός από τότε που έχω να βρεθώ με έναν άντρα. Δεν είμαι έτοιμη γι' αυτά που προτείνετε». Άπλωσε το χέρι και χάιδεψε τα μαλλιά του, ισιώνοντας τις άκρες που είχε ανακατέψει. «Σας παρακαλώ, αφήστε με να φύγω».

Αργά, βασανιστικά αργά, την άφησε. «Τουλάχιστον επιτρέψτε μου να έχω την τιμή να σας συνοδεύσω στο σπίτι».

«Ξέρουμε και οι δύο ότι αυτό θα ήταν πολύ επικίνδυνο. Μόνοι, σε έναν μικρό χώρο, μέσα στο σκοτάδι. Δεν νομίζω ότι θα έφτανα στο σπίτι ασφαλής. Εξάλλου, έχω την άμαξά μου. Και πάλι, καλή σας νύχτα».

«Δεν θα το βάλω κάτω».

Δεν γύρισε, αλλά τα λόγια του την έκαναν να παγώσει στη θέση της.

«Θα σε κάνω δική μου», είπε και η φωνή του ακούστηκε σαν υπόσχεση που την έκανε να ανατριχιάσει, να ριγήσει από ευχαρίστηση. «Γιατί το θέλεις όσο κι εγώ».

Παραλίγο να αρνηθεί τα λόγια του, αλλά φοβήθηκε πως αν καθυστερούσε θα βρισκόταν και πάλι στην αγκαλιά του, και αυτή τη φορά χωρίς τη δύναμη να τον αρνηθεί, να αρνηθεί και στους δυο τους μια σίγουρα υπέροχη βραδιά. Ήθελε να φύγει, να το βάλει στα πόδια, αλλά συνέχισε να περπατά αργά και προσεκτικά απομακρυνόμενη από τον εξώστη, έκκληκτη που τα τρεμάμενα πόδια της κατάφεραν να την οδηγήσουν μέχρι κάτω στη σκάλα. Γύρισε το πόμολο, άνοιξε την πόρτα και μπήκε στην κεντρική αίθουσα. Σχεδίαζε να συνεχίσει την περιήγησή της, να κάνει αισθητή την παρουσία της, ίσως να κάνει μερικές ακόμα γνωριμίες, αλλά την είχε αναστατώσει. Δεν είχε συνηθίσει να την αναστατώνουν.

Όσο πιο ήρεμα μπορούσε, προχώρησε ως την έξοδο, νιώθοντας το βλέμμα του να την ακολουθεί. Είχε κάνει λάθος απόψε, δεν είχε υπολογίσει σωστά. Θα έπρεπε να είναι πιο προσεκτική στο μέλλον. Ο δούκας του Άβεντεϊλ είχε τη δύναμη να την καταστρέψει.